

[Statsministeren.]

Jeg ville personlig foretrække disse fremgangsmåder fremfor den, landbrugsministeriet har anvendt, men forfatningsstridig er den ikke.

Thisted Knudsen: Jeg takker den højtærede statsminister for svaret, hvori han i og for sig erklærede sig enig med mig. Men må jeg lige gøre opmærksom på, at da rigsdagen vedtog disse love — og det nævnte statsministeren selv —, da bestemte man for to af lovenes vedkommende, at de skulle først træde i kraft 3 måneder efter indrykkelse i lovtidende, og det vil efter min opfattelse sige, at rigsdagen her har haft den opfattelse, at når man gav administrationen disse 3 måneder, ville man i den tid være i stand til at tilrettelægge administrationen af lovene således, at de kunne træde i kraft. Men jeg understreger den højtærede statsministers svar, at der ikke er tale om en ny forfatningspraksis i denne henseende.

Hermed sluttede spørgsmålet.

Af *Fibiger* til ministeren for offentlige arbejder.

Hvad er begrundelsen for, at de gamle privatbanepensionister ikke har fået udbetalt den dem tilkommende efterbetaling?

Fibiger: Ved begyndelsen af sidste rigsdagssamling indbragte jeg her i tinget på mit partis vegne et forslag til beslutning om, at de gamle privatbanepensionister skulle få noget mere i pension end det, man havde tilstået dem, og forhøjelsen af pensionen skulle have tilbagevirkende kraft til 1. april 1946. Forslaget blev henvist til et udvalg. Dette udvalg afgav betænkning den 23. marts 1949, og deri giver finansministeren og trafikministeren tilslutning til, at der vil blive givet privatbanepensionisterne samme pension, som der er tillagt statsbanernes pensionister efter loven af 21. december 1946. Man har anført, at det ville blive en årlig udgift på ca. $\frac{1}{2}$ mill. kr. med det nuværende antal pensionister og $1\frac{1}{2}$ mill. kr. ekstra, hvis forslaget skulle have tilbagevirkende kraft til 1. april 1946. Jeg vil gerne spørge den højtærede trafikminister, hvad grunden er til, at man så mange måneder efter den 23. marts, da tinget vedtog denne beslutning og tilsagn blev givet af ministeren, ikke har udbetalt disse privatbanepensionister det, der med rette kan tilkomme dem efter denne beslutning. De venter meget stærkt på at få disse penge, for det er jo allerede længe, de har ventet.

Jeg synes, at tidspunktet nu må være til, at man kunne foretage disse udbetalinger. Jeg kan ikke forstå, at administrationen kan være så længe om at regne det ud.

Ministeren for offentlige arbejder (Carl Petersen): Jeg går ud fra, at årsagen til det ærede medlems spørgsmål er en del henvendelser, som han har modtaget fra privatbanepensionister, der venter at få udbetalt de beløb, som jeg har givet tilsagn om i det udvalg, der behandlede spørgsmålet. Jeg har selv haft lignende henvendelser, og jeg forstår så udmærket utålmodigheden hos disse gamle mennesker, som venter disse beløb. Det har imidlertid vist sig, at det er forbundet med et meget stort arbejde for privatbanerne at foretage en beregning, og jeg kan derfor kun være tilfreds med, at det ærede medlem rejser spørgsmålet her i rigsdagen, således at det kan blive bekendt, hvorfor efterbetalingerne har trukket noget ud. Jeg vil derfor gerne i forbindelse med spørgsmålet her oplyse de forskellige data, der har været i sagens udvikling, for at det kan forstås, hvad årsagen er til, at de har måttet vente.

Den 21. marts sendte jeg samtidig med den skrivelse, der tilgik det folketingsudvalg, der behandlede sagen, en skrivelse til finansministeriet, hvori jeg søgte den aftalte bevilling. Finansministeriets svar modtog jeg den 26. marts, altså 5 dage senere, hvorefter sagen 2 dage senere, altså den 28. marts, sendtes fra mit ministerium til finansudvalget. Finansudvalgets tiltrædelse af bevillingen forelå en måned senere, nemlig den 27. april. Den 5. maj, altså ca. en uge senere, var der forhandling i mit ministerium mellem repræsentanter for privatbanerne og 2. hovedrevisorat om sagens praktiske gennemførelse. Det viste sig på dette møde, at det blev nødvendigt at foretage en detaljeret udregning for hver enkelt pensionist, og da antallet af pensionister, der kan komme i betragtning, er mellem 1 500 og 1 600, må dette arbejde nødvendigvis tage nogen tid, selvom repræsentanterne for privatbanerne, der jo skal foretage udbetalingen, er indstillet på at fremme arbejdet mest muligt. Ministeriet har senere et par gange anmodet privatbanernes fællesrepræsentation om at fremskynde sagen, og det er mit indtryk, at fællesrepræsentationen arbejder så hurtigt, som det med det forhåndenværende personale er muligt. Fællesrepræsentationen har i anledning af besvarelsen af dette spørgsmål i rigsdagen dog ikke turdet angive nogen termin for, hvornår den kan have arbejdet tilendebragt, men det er tanken at foranle-